

Jørgensrud: I skyggen av Sarabråten

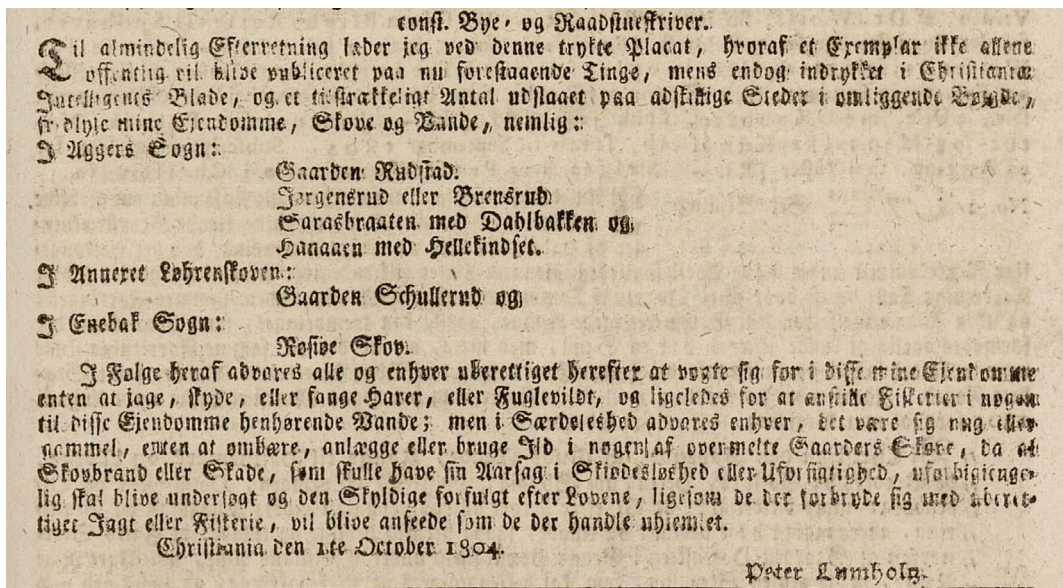
Forfatter: Søstrene Pihl, de yngre

«Sarabråten, opprinnelig Jørgensrud, gnr 166.» Denne setningen står på skiltet ved ruinene etter dragestilvillaen på Sarabråten. Den står i Oslo Byleksikon. Den står i det meste av Østmarkalitteratur vi har tilgjengelig, hos Sigurd Senje, hos Even Saugstad. Oversikten over ei-errekene i Akergårdene forteller det samme. Even Saugstad skriver i sine bøker at navnene brukes om hverandre. Hvorfor er dette en sannhet som er opplest og vedtatt? Vi bestemte oss for å forsøke å rokke litt ved denne etablerte sannheten. Røre litt i navnesuppa.

Når vi går rundt Nøklevann har vi noen ganger hatt en litt underlig, gnagende følelse av at noe ikke helt stemmer. Vi har ikke kunnet sette ord på det, så vi har latt det ligge, gravd det ned og arkivert det i en skuff vi ikke åpner så ofte. Men slike følelser har en tendens til å overraske deg når du minst venter det. Og det var det som skjedde på bittelille julaften 2020, da vi satt og leste gamle aviser på Nasjonalbibliotekets nettside. Vi kom over en annonse for en auk-sjon i 1820, satt inn av en mann ved navn Pe-der Lumholtz for hele 200 år siden, hvor gården Jørgensrud eller Bremsrud skulle selges, samt

skovparten Sarasbraaten med Dalbak, frafalt Gaarden Opsal i Aggers sokn.

Da kunne vi endelig sette ord på følelsen: Er ikke Jørgensrud og Sarabråten samme sted? Er Jørgensrud egentlig Bremsrud? Har vi rett i spørsmålene vi har stilt oss da vi har vandret langs den vakre veien - at det er rart at en -rud-gård har blitt en -bråten? At Sarabråten skulle ha vært en stor gård når det egentlig er lite av området som er egnet til jordbruk? Og vi har da vitterlig sett noe på gamle kart som sier «plad-sen Sarasbraaten...»

Tidlige tider

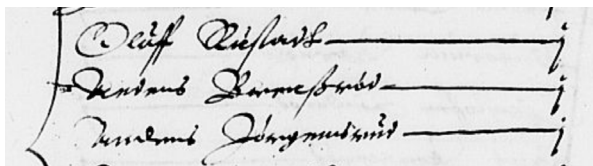
Lenge før Peder Lumholtz kom på banen sto Bremsrud nevnt i Biskop Eysteins jordebok fra ca 1390. Biskop Eystein begynte en registrering av kirkens eiendommer i 1388, et arbeid han skulle holde på med i tretten år. Målet var å få oversikt over eiendommene etter Svartedauden. Nesten 10 000 eiendommer ble ført opp, og Bremsrud står altså her. Rustad og Oppsal er også nevnt, to andre viktige puslespillbrikker i denne artikkelen, så vi vet at de er middelaldergårder. Jørgensrud er ikke nevnt i biskopens røde bok, som den også blir kalt fordi den hadde røde permer.

Så blir det stille i de skriftlige kildene i nesten 200 år. Fra 1578 er det bevart et lensregnskap. Dette var et årlig regnskap som lensherren sendte inn til rentekammeret, basert på fogdenes lokale regnskap. Et len er tilsvarende dagens fylke, så lensherren var på sett og vis fylkesmann. Eller statsforvalter, som det nå heter.

Lensherren rapporterte med snirklete, men forståelig skrift, gårdene Jørgensrud, Bremsrud ødegård, Rustad og Rustad ødegård i jordeboken. I løpet av disse årene har altså Jørgensrud navnet dukket opp, i tillegg til de vi kjenner fra før. Sarabråten er ikke nevnt.

Dette finner vi i også lensregnskapet i 1598 og i 1600. De samme fire navnene.

På 1600-tallet begynte myndighetene å skattelegge innbyggerne sine, og det virker som om bare fantasien satte grenser. En rekke ekstraskatter ble satt i verk, den viktigste av disse ble kalt landskatten. Den ble en fast skatt fra 1620-tallet, men allerede i 1611 finner vi Jørgensrud og Bremsrud sirlig notert, sammen med navnet på brukeren: Anders. Oluf er navnet på Rustads bruker.

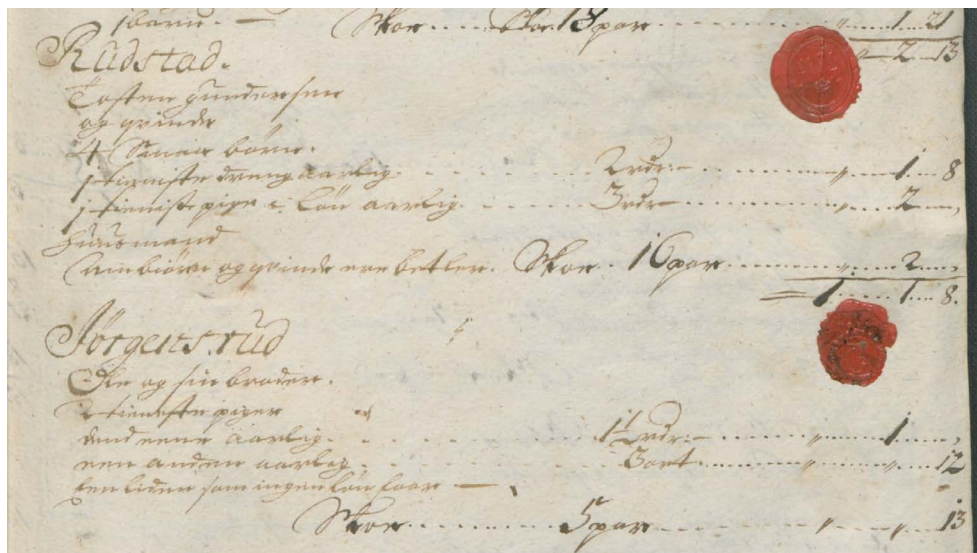
Landskatten Anno 1611

I 1647 kom en ny skattematrikkel som avskaffet en rekke småskatter, og landskatten, også kalt kontribusjonen, ble hovedskatten. Gårdene i Østmarka ble skattlagt etter gårdklasse-systemet, som betydde at gårdene ble delt inn i tre satser: Fulle gårder, som ga full skatt, halve gårder, som ga halv skatt, og ødegårder, som ga kvart skatt. Denne inndelingen var kjent på Østlandet fra tidligere, hvor systemet hadde blitt brukt helt siden middelalderen. Det har vært diskutert hvorvidt gårder som ble klassifisert som ødegårder har vært øde etter Svartedauden, og dermed kan dateres til den tida, men kildene er så mangelfulle at det ikke kan sies med sikkerhet. Men det kan godt hende at gårdene har vært øde på et tidspunkt. Vi vet bare ikke når.

I Aker finner vi Bremsrud og Jørgensrud samlet i skattematrikkelen. Bremsrud ligger under Jørgensrud, og bonden på Jørgensrud hadde en husmann han skulle betale skatt for. Siden Sarabråten fremdeles ikke er nevnt noe sted, kan vi gå ut fra at Bremsrud i skattematrikkelen er Bremsrudødegården, det vi i dag kaller Ødegården. Det samme ser vi i andre, fantasifulle skatter: Hesteskatten fra 1658 og Proviantskatten i 1659-1660. Proviantskatten var rett og slett en smør- fisk og kjøttskatt, forløperen til MVA.

Samme år, 1647, ble postvesenet etablert. Den første ruten gikk fra Kristiania til København. Det var bøndene som fungerte som postmenn, og motytelsen de fikk var fritak for skyssplikt, noe skatt og andre byrder. Det er bekreftet at Rustad, med hjelp av bonden/forpakteren på Jørgensrud, var postgård helt siden begynnelsen. De kjørte posten «to ganger til Fløisbonn (11/4 mil) og hver tredje gang til Prinsdal.» Og sånn gikk det fra bonde til bonde helt til København.

14. januar 1664 ble det tatt manntall i Aggers herridt, Akers herred, over fulde gårder. Her finner vi Jørgensrud. Ikke Bremsrud. Ikke Sarabråten, heller. Eier av Jørgensrud er Laurits, noen steder kalt Lars, Rustad. Han eier også, ikke overraskende, Rustad gård.

Sølvskatten anno 1711

Hvis vi titter nærmere på eierrekkene på 1600-tallet ser vi at Jørgensrud er krongods i begynnelsen av århundret. I 1659 ble gården pantsatt til Selio Merselis, som ganske straks overdro sine rettigheter til Arnt Torstenssøn Arneberg. Først i 1663 overtar Laurits Rustad, og han eier gården til han dør i 1676. Hans enke Magdalene Gundersdatter brakte den videre til sin andre ektemann, Torsten Gunderssøn Rustad. Som etternavnene tilsier, har Jørgensrud samme eier som Rustad.

Kildene frem til 1700 viser en sterk tilknytning mellom gårdene Jørgensrud/Bremsrud og Rustad. De har oftest samme eier. Vi kan ikke finne noe bevis på at Sarabråten eksisterer. Men 1700-tallet, det har mer å by på, både i navn, levd liv, panteregistre, kart og kreativ skattlegging.

1700-tallet

21. februar 1711 var det på nytt på tide med ekstraskatter. Bakgrunnen for atter en skattlegging var de store utgiftene til de militære styrkene i forbindelse med den store, nordiske krig. Krig koster. Denne gangen skattla de nye sko. Og vogner, lystbåter, parykker og fontanger (hodeplagg som kvinner brukte), samt tjenestefolks lønn. Innkrevingen skjedde raskt, men pengesekken fyltes likevel ikke raskt nok, så allerede i juni samme år kom en ny forordning om ekstraskatter, denne gangen på kopper, hester,

ildsteder og husleie. I registrene for skoskatten, som den populært ble kalt, finner vi Jørgensrud og Rustad. Ikke Bremsrud. Ikke Sarabråten.

Panteregisteret fra 1711-1740 avslører navnet Jørgensrud, men ikke Bremsrud eller Sarabråten. Jørgensrud har eget gårdsnummer, 144. Rustad har gårdsnummer 143. Registeret avslører en eierrekke som er ganske lik. Torsten Gunderssøn Rustad, som eide Jørgensrud fra før århundreskiftet, dør i 1721, og han etterlot seg et lite mysterium i tillegg til kone og syv barn: I skiftet etter ham står det at han har en formue på 1872 riksdaler, heri medregnet jord i Rustad og plassene Jørgensrud og Bremsrud. Dette stemmer dårlig overens med at Jørgensrud har eget gårdsnummer i matrikkelen. Vi går ut fra at dette var en upresis formulering av dem som gjennomførte skiftet. Skiftet avslører også at det var hans sønn, Lars Torstenssøn Langerud som overtok gården. Han beholdt den knapt to år før han solgte videre til oberstløytnant Michael Sundt.

I 1723 viser Aker og Follo matrikkelprotokoll at oppsitter på Jørgensrud heter Hendrick. Hvem han er, har vi ikke lykkes i å finne ut av. Det står også at det er en husmann under Jørgensrud, og at Jørgensrud i hovedsak er engeland, det vil si at det ikke dyrkes korn der, men at det er beitemark.

Vi får vel aldri vite hva oberstløytnant Sundt skulle med en gård i Østmarka, og kanskje viste han det ikke selv heller, for i 1727 solgte han Jørgensrud videre til Christian Braunmann og Johan Hermansson Krefting. De solgte videre igjen ganske så straks også, i 1729 ble madame Gunille Christiansdatter Warberg eier. Hennes andre ektemann overdro Jørgensrud til hennes svoger, Christen Eskildssøn Biering i 1733.

Men hva med Sarabråten?

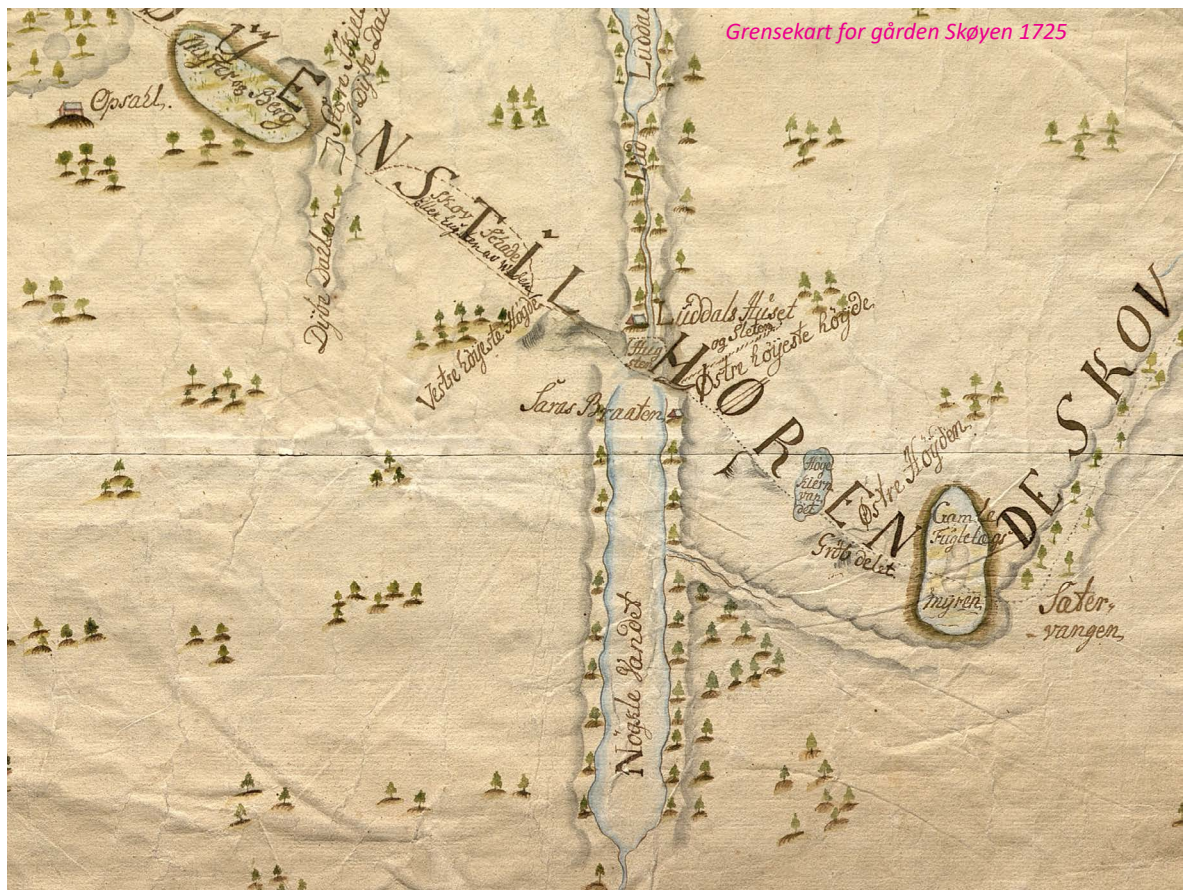
Ingenting er nevnt om Sarabråten i panteregistret. Vi finner ingen spor i skifteprotokoller. Heller ingenting i kirkebøker, men prestene på den tida hadde ikke for vane å nevne hvor folk kom fra eller bodde. Heldigvis - vi finner kart. To stykker.

I 1725 ble det tegnet opp et kart for å vise eiendomsgrensen mellom Østre Skøyen (det som nå er Nordre Skøyen) og Oppsal gårder. Kartet er av den enklere sorten, det tok bare med de aller viktigste, det som kunne markere hva som

tilhørte hvilken gård. Linjen går sørøstover fra Skøyen, og deler Østmarka i to ved nordenden av Nøklevann. Plassen Lutdalen havner på Skøyen sin side av grensen, og Sarabråten på den andre. Begge husene er markert som små hus, ikke gårdsbruk som Skøyen og Oppsal. Jørgensrud er, av naturlige årsaker, ikke nevnt her. Ikke Bremsrud heller.

I 1737 har eierne av de to respektive storgårdene behov for å tegne opp eiendomsgrensen på nytt. Muligens er de i en konflikt. Resultatet er uansett det samme. Sarabråten ligger på gården Oppsals eiendom.

Et skifte beviser dette ytterligere: I 1749 dør Torsten Halvorsen, og etterlater seg kone og fire barn. Han bodde på plassen Saras Braaten under Opsahl. Han var en fattig mann, og etterlot seg kun få ting som kunne fordeles mellom de etterlatte: En øks, en stekepanne, et treskap, en trestol, en sort kiste med lokk, et sort skrin, en vev, et gammelt kar, en rokk med to sneller,

ei ku... Hans bruttoformue var ca. 10 riksdaler, netto etter at gjeld var trukket fra var omkring 4 riksdaler. Det tilsvarer knapt to og et halvt tusen kroner i dag. Til sammenlikning viser skifter fra Jørgensrud til omtrent samme tid at bonden der hadde betydelig mer å rutte med.

1757 - kart - over store gårder I området, kun Bremsrud rundt Nøkle vann

Curdrios halve århundre - og svar på gåten

Panteregisteret 1741 - 1761 viser etter dette fremdeles ikke noe Bremsrud, ikke noe Sara-bråten: Men under Jørgensrud står det at Peder Cudrio kjøper gården i 1750. Cudrio kjøper også, fra Oppsal gård, Sara-bråten og Dalbakk samt tilhørende skog i 1750, og for første gang er de to eiendommene under samme eier.

Dermed har vi svart på spørsmålet vi stilte i introduksjonen. Nei, Sara-bråten var IKKE opprinnelig Jørgensrud. Men - det ble annerledes etter hvert, noe som skyldes miksing og triksing med matrikler. Vi fortsetter, for vi har mer å fortelle:

I 1763 må folket i Østmarka igjen betale ekstraskatt. Det har de jo blitt vant til etter hvert. Denne gangen skulle alle personer over 12 år svare 8 skilling i måneden, og skatten skulle betales månedsvis i byene og kvartalsvis på landet. Fogden ble pålagt å utarbeide et fullstendig skatteregister og hovedmannntall. Hver hovedperson skulle oppgi alle i sin husholdning

som var over 12 år og deres stilling i husholdet, samt være ansvarlig for at det ble betalt skatt for dem. Uformuende og fattige skulle ikke utelates, det skulle ikke bli noe mindre innbetalt skatt på grunn av dem: Hvert sokn måtte frembringe det manglende beløp.

Det var stor motstand mot ekstraskatten, og det kom visse lettelser i 1764. Leilendinger, husmenn og innerster behøvde ikke lenger å skatte for hjemneværende barn under 17 år.

Takket være folkets slit i Østmarka, takket være kreative skattefogder, kan vi i dag lese navnene på dem som bodde på Jørgensrud og Bremsrud, og også andre steder i Østmarka for 250 år siden. Vi kan knytte dem til navn i kirkebøkene,

Kart fra 1757

vi kan gi livene deres farge.

Husbond på Jørgensrud het Jens Johanson, og hans kone het Helle Christensdatter. De har en sønn ved navn Christen. Det bor 20 husmannsfolk, tjenestefolk og innerster på Jørgensrud og Bremsrudødegården. Det er Christopher Jonason, hans kone Kirsten Olsdatter og deres barn Jonas og Kirsten. Det er pigen Inger Christophersdatter. I tillegg finner vi Marthe Hansdatter og hennes barn Ole og Berthe. Ener Amundsen og Else Pedersdatter bor også der, med sine barn Maren og Anne. Vi finner Tosten Anderson og Thora Olsdatter og deres sønn Amund. Christian Jonson og Anne Erichsdatter bor der, og det gjør også Elen Gulbrandsdatter, hennes datter Marthe og dreng Ener Olson.

Til sammen er det 23 som skal skatte på Jørgensrud, og kun 5 på Rustad. Kanskje godeste Curdrio har trikket litt?

Sarabråten øde?

I 1771 tegner lensmann i Aker, B. N. Knoph, en liste over husmannsplasser. Dette gjorde han fordi at husmennene i Aker, Bærum og Asker hadde plikt til hoveriarbeid på Bygdøy kongsgård en dag hvert tredje år. Denne ordningen begynte rundt 1720-30, og den første tiden fun-

gerte det godt: Husmennene bruktes mest til rothogging og til gjerdesetting. Men etterhvert begynte de å skulke, og lensmannen hadde da som oppgave å inndrive en bot. Stiftamtmann Levetzau foreslår å avslutte ordningen, og den forbindelse ber han altså lensmann Knoph om en oversikt. I denne oversikten står Jørgensrud som gård uten husmannsplasser. Bremsrud er ikke nevnt. Oppsal står oppført som gård med flere husmannsplasser, men Sarabråten er ikke blant dem. Faktisk finnes ikke Sarabråten på listen i det hele tatt.

Og dette får oss til å lure: Kan Sarabråten ha vært ubebodd rundt denne tiden? Ingen kilder vi har funnet, verken folketellinger, skifteprotokoller eller kirkebøker, kan vise til noe aktivitet. Samtidig stiller vi oss noe kritiske til lensmann Knophs liste, for vi har oppdaget flere unøyaktigheter der.

I 1780 tegnes et underlig kart av Lieutenant Døderlein og Louis Bröcher. Her er ingen gårder plassert riktig, så det er navnene vi må gå ut ifra: Her er ikke Sarabråten nevnt, men Bremsrud står (Bransrud). Dette er en typisk navneforvikling fra dansketida - de skrev det de hørte, og som oftest ble det ikke riktig.

Curdrrios halve århundre som eier av Jørgensrud tok slutt i 1797, da enken Karen døde. Hun hadde regjert i Østmarka siden hennes mann døde i 1765, og fremdeles kan vi se spor etter henne langs blåmerkede stier. Etter hennes død ble eiendommene fordelt mellom hennes barnebarn. Ny eier av Jørgensrud og områdene rundt Nøkle vann ble Ove Munch.

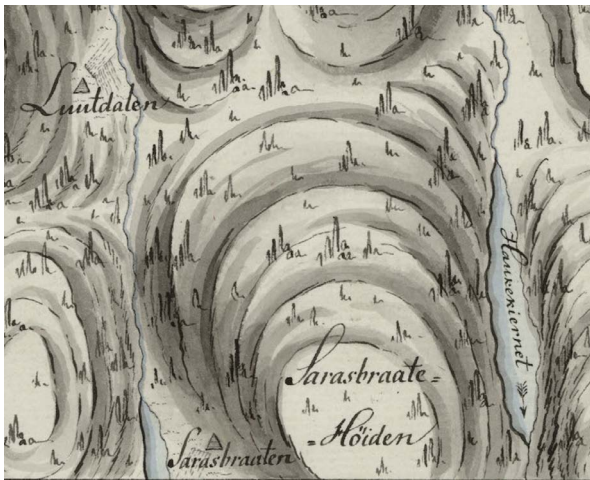
1800-tallet

1800-tallet er et århundre som kan by på mer kunnskap, selv om vi nå har avklart at likhetstegnet mellom Sarabråten og Jørgensrud kan strykes, og heller settes mellom Bremsrud og Jørgensrud.

Rektangelkart fra 1800 med eiendomsgrenser, viser Oppsals skog i nedre høyre

Kart fra 1780; Lieutenant Døderlein og Louis Bröcher.

1797-kartet viser Sarabråten som plass - Darre

billedkant. I NØ-enden av Nøklevann ligger «Sarabråten» (se kartutsnitt).

I folketellingen av 1801 ble kun gårder navngitt, og vi må gjette oss til hvilke husmannsplasser de hadde, basert på kunnskapen fra 1700-tallet. Jørgensrud er ikke på listen, men det er Bremsrud, eller Brimsrud, som det står. Dette er starten på en tydelig trend: På folke- munne (i folketellinger og kirkebøker) kalles gården Bremsrud, men i matrikkelen (register over fast eiendom) og offentlige dokumenter står det Jørgensrud. I noen kirkebokinnføringer står det til og med i kommentarfeltet: «I matrikkelen Jørgensrud» hvis bosted var oppgitt som Bremsrud.

På Bremsrud er Gulbrand Jensen (44) bonde og jordbruker i 1801, og han bor der sammen med sin kone, deres sønn og hennes tre barn fra forrige ekteskap. I tillegg er to husmannsfamilier med fem barn hver nevnt, samt Peder Fredriksen, en losjerende skomaker. Oppsal har oppgitt en husmann med jord, og to uten. Dette er en nedgang fra lensmann Knophs liste fra 1771.

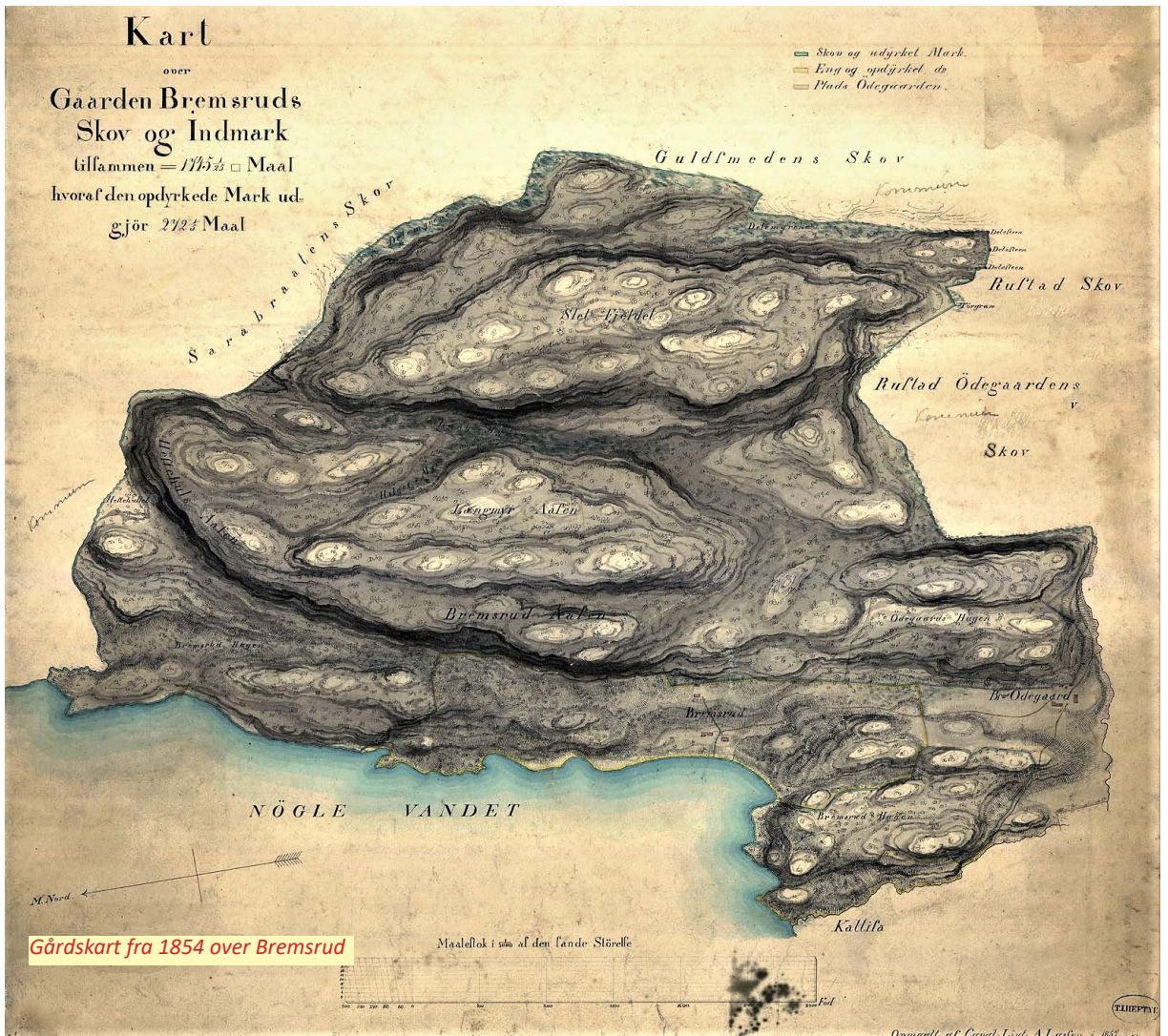
I 1803 finner vi noe spennende: En deliberasjonsprotokoll. Den ble laget i forbindelse med jordavgiften som kom i 1802. Jordavgiften var enda en måte å skattlegge på, en årlig avgift på faste eiendommer i Norge, og skulle utregnes etter eiendommens aktuelle verdi. En omfattende taksering ble utført i 1803. Eiendommer med lavere verdi enn 150 riksdaler var fritatt. Fogden, som lagde protokollen, begrunnet sin

Utsnitt av rektangelkart fra 1800 (se under)

1800 Rektangelkart, utsnitt over eiendommen Skøyen, håntegnet av Niels Stockfleth Darre, Friis; Kartverket

taksering ved å gi opplysninger om husdyrhold, utsæd, utmark og beliggenhet.

Vi finner mange interessante detaljer om gårdene i Østmarka og hvor mye de er verdt. På Jørgensrud finner vi igjen Gulbrand Jensen, hans tittel er oppsitter. Gulbrand er den samme som er oppgitt på Bremsrud i folketellingen i 1801. Eier av Jørgensrud er Hr. Ove Munch, Karen Curdrios barnebarn. Gulbrand får bruke jordveien mot en avgift på 16 riksdaler i året. Det er én plass under Jørgensrud, og det er Bremsrudødegården. Til sammen dyrker de 5 1/2 tønne korn, og de har til sammen tre hester, seks kuer og fire sauer. Skogen er liten, men gir noe sagtømmer samt hustømmer og brenneved. Eiendommens verdi er satt til 300 riksdaler.

I samme protokoll kan vi også se at Rustad er verdisatt til 1440 riksdaler. Vi kan også se at Bråten, der hvor det er så fin badeplass i dag, er av lik størrelse som Jørgensrud.

I 1802 tegner Juul et kart over Østmarka og omegn. Her er Bremsrud tegnet inn som gård. Sarabråten er nevnt, så navnet er i bruk selv om vi ikke finner spor etter mennesker på denne tiden.

I 1804 møter vi Lumholtz igjen, herremannen vi begynte denne artikkelen med. Ove Munch er død, og Lumholtz, et annet av Karen Cudrios barnebarn, har overtatt - og det vil han gjerne skryte av til alle og enhver. Han setter inn en annonse i Norske Intelligenz Sedler, hvor han

ramser opp sin fortrefelighet. Og her setter han også, som i 1820, likhetstegn mellom Jørgensrud og Bremsrud.

Men Lumholtz sine penger dryppet ikke på klokkeren. Skifteprotokollene som er tilgjengelige nevner ikke Sarabråten igjen før 1811, med skiftet etter Anne Gundersdatter. Da Anne døde i 1811 etterlot hun seg ektemannen Mathias Jørgensen, og deres sønn Gulbrand Mathisen, som kun var fem år gammel. I listen over hennes eiendeler finner vi blant annet et umalt bord på kryssfot, en treskål, et sengetrekk og et laken, en stor og en liten gryte, en smørkjerne med stav, 6 spann, et hespetre, et mangletrøy, et trau, tre gamle økser, en del jernskrap og en del gamle bøker. Hun hadde ingen penger, men skyldte en del for tønner med havre til gårdene rundt omkring, og nevnte Lumholtz hadde fordring i boet. Livet på husmannsplassen Sarabråten var hardt.

Fra Lumholtz skiftet Jørgensrud og Sarabråten hender til Jørgen Young, han som Youngstorvet er oppkalt etter. Han var Oslos rikeste mann, og så sitt snitt til å tjene litt ekstra på trelast. Kjøpmann Christian Schou og Handelshuset Heftye var neste på listen. Heftye-familien sørget for

en storslått forandring på Sarabråten, der konger og dronninger, diktere, musikere, malere og poeter gjestet det dramatiske landskapet hvor han bygde sin nasjonalromantiske sperrestue.

Midt i Heftye-familiens tid som eiere skulle fogden, han som fant opp hesteskatt og skoskatt og alle disse andre måtene å tjene penger til staten på, spille oss her i 2021 et siste puss: To nye skattematrikler. I 1886 fikk Sarabråten og Jørgensrud samme gårds- og bruksnummer, nemlig 166. Det er det nummeret vi kjenner fra skiltet ved ruinene av dragestilsvillaen, fra Østmarkalitteraturen i bokhylla. I tillegg forsvant navnet Jørgensrud ut av de offentlige registrene og ble erstattet med Bremsrud.

Snipp, snapp, snute

Neste gang du går rundt Nøklevann, bi litt ved Jørgensrud. Se på ruinene etter det lille hovedhuset som ligger rett ved veien. Tenk på hvordan jordene og engene strakte seg mot Bremsrudødegården og utover Nøklevann, for vannstanden var ikke hevet da. Tenk på dyra som beitet, på menneskene som bodde her, levde her, døde her. De som lo og gråt og elsket, og med stor sannsynlighet, på tross av alle skatter og alt hardt arbeid, var lykkelige her.

Bremsrud Anno 1895

Kilder

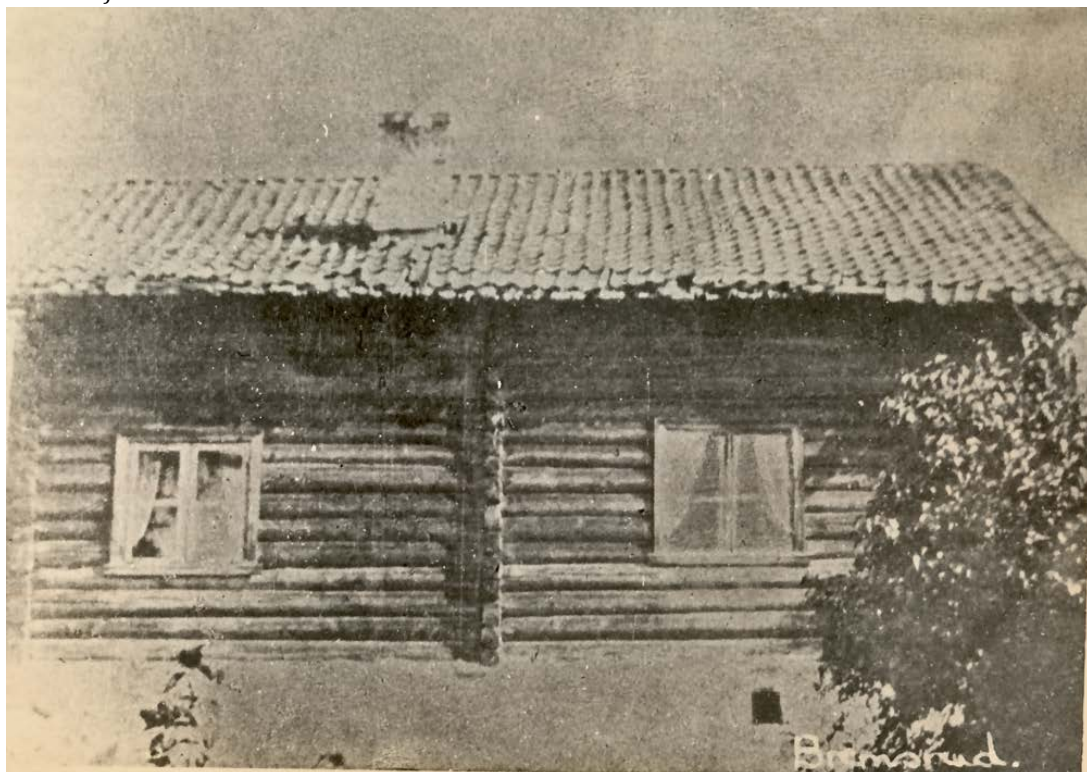
- Nasjonalbiblioteket:
- *Biskop Eysteins jordebok (1390)*
- *Bull, Dr. Edv. (1918), Akers historie, Olaf Norlis forlag, Kristiania*
- *Eikanger, Kveim, Selgård og Helle (2000), Bøler er stedet, Bydel Bøler*
- *Knoph, lensmann B. N. (1771) Liste over husmannsplasser i Aker, publisert i St. Hallvard 1949*
- *Nerbøvik, Jostein (red) (1968), Kilder til Norsk historie 1560-1940, Universitetsforlaget, Oslo*
- *Rygh, Oluf (1898), Norske Gaardnavne: Opplysninger samlede til Brug ved Matrikelens Revision. 2: Akershus Amt,*
- *Sollied, Henning (1947), Akersgårder – hovedbølenes eierrekker, Akers Sogneselskap*
- *Saugstad, Even (2012) Østmarka fra A til Å, Frie Fuglers forlag*
- *Saugstad, Even (2016), Sarabråten – godset i skogen, Frie Fuglers forlag*
- *Avisannonser fra Norske Intelligenz Sedler 1804, 1820 mfl.*
- *Nordre Skøyen Hovedgård gjennom 600 år. Knut Sprauten og Alf Lystad. Historieutvalget for Nordre Skøyen Hovedgård, 1985.*
- *Hestes katt for Akershus len 1658-59*
- *Fodenes og sorenskiverenes mantall 1664*
- *Fogderegnskap Aker og Follo: Skoskatten 1711*
- *Aker og Follo matrikkelprotokoll 1723*
- *Fogderegnskap: Ekstraskatt for Aker og Follo 1762*
- *Folketelling 1801*
- *Deliberasjonsprotokoll, kommisjonsprotokoll og oppbørsregister for Aker fogderi 1803/1804*
- *Panteregistre 1711-1895*
- *Skifteprotokoller for Aker sorenskiveri 1676-1850*
- *Matrikkel for Akershus Amt fogderi 1838*

Kartverkets historiske kart, Sarabråtens venner

- *Kart over Skøyen og Oppsals grenser 1725*
- *Kart over Skøyen og Oppsals grenser 1737*
- *Kart 1757*
- *Kart over Østmarka, Døderlein og Bröcher 1780*
- *Kvadratmilkart over Østmarka, Darre 1797*
- *Rektangelkart, utsnitt over eiendommen Skøyen, Darre og Friis, 1800*
- *Kart over Østmarka, Juul 1802*
- *Kart over Gaarden Bremsruds Skov og Indmark, 1854*

Kirkebøker

- *Oslo hospital – dåp, konfirmasjon, vielse og begravelse – 1750-1800*
- *Aker prestekontor – dåp, konfirmasjon, vielse og begravelse – 1750 - 1859*

Bremsrud; Bildet er tatt på siste halvdel av 1800-tallet